

Milan Petrák

Naháči

Jen jediný mrak kazil dokonalou modř oblohy. Dokud se držel mírně nad obzorem, připomínal kuřecí stehýnko. Pak vystoupal a zdegeneroval ve svraštělý ovál. Patrik přestal sledovat jeho proměny a rozhlédl se po koupališti. Na to, že byl teprve konec května, se slunci podařilo na Džbán vytáhnout slušnou masu lidí. Okolo Patrika se rozvalovali všich-nr z veleslavínské party. Protáhl se, zavřel oči a doladil své rozpoložení na příjemné ospalo.

„Čau!“ ozvalo se nad ním a kdosi se nacpal mezi jeho hnědnoucí tělo a slunce. Otevřel oči, zamžoural a poznal Rendu. Renda a vedle něj nějaká holka.

„To je Klaudie.“ oznámil Renda celé partě a hodil svou regulovanou opalovací plentu hned vedle Patrikovy. Ten přivítal nový zdroj podnětů a začal projíždět očima po dívčině těle.

Přiznal sám sobě, že se mu líbí. Štíhlá, opálená. Postava spíš drobnější, ale on taky není žádný Herkules. Jen kdyby ty zářivé bílé zuby neprozrazovaly, že si je doma na poslední chvíli přejela dentaklírém.

Oba příchozí se svlékli do plavek a Renda odběhl k automatu pro dva kelímky koly. Patrik využil příležitosti, posadil se a mrkl na Klaudii: „Ještě jsem tě tu neviděl. Ty nejsi z Prahy?“

„Jo, jsem,“ usmála se, „jenže až z Hostivaře.“

„Z Hostivaře?“ zatvářil se překvapeně Patrik. „Tam je přece taky přehrada, ne? Proč ses plahočila až sem?“

„Jo, máš pravdu. Jenže u nás je přehrada s vyhřívanou vodou. A letos ji dokonce začali barvit. Tady se mi líbí víc.“ Přelétla zrakem vodní hladinu a pokračovala: „Aspoň se častěji vidím s Rendou. Jinak se potkáváme jen v astrocestovatelském klubu.“

To nebyla nezajímavá informace. Jen spolu kamarádí. A nikoho jiného taky asi nemá. To by přece netrávila čas s nějakým kámošem z klubu.

Ještě chvíli se bavili o astrocestování, a když se rozhovor v jednu chvíli přetrhl, napadlo Patrika, že by to mohl zkusit. Nastavil své rozpoložení na zamilovanost a zadíval se na Klaudii. Někakých třicet čtyřicet vteřin zkoumal, jak na něj její přítomnost působí. Líbí se mi až tolik? Co srdce, buší mi? Ne, nebylo to ono. Nevzrušeně se vrátil do své předchozí siesty. Nedělalo to s ním, co by čekal. A on si musí dávat pozor. Už jednou se spálil. A těchhle třicet vteřin mu to připomenulo.

Přivítal, že zrovna dorazil Renda s kolou a sedl si mezi ně. On mohl opět ulehnout a zavřít oči. Ať tu holku baví ostatní.

Nestaral se, jak moc se jeho přátelé snažili nové návštěvníci zpříjemnit slunění, ale podle toho, že se po několik následujících dnů neukázala, to asi nebyla žádná sláva. Uběhl více než týden, než se Klaudie - opět s Rendou po boku - objevila znovu na svahu nad džbánskou nádrží. Slunce přidalo od té doby ještě více na intenzitě a donutilo tak dívku přijít ve velmi vzdušné halence, ale s Patrikem to nehnulo. Neznatelným pokývnutím odpověděl na pozdrav a upadl do obvyklého denního snění. Během předchozích let strávil na Džbánu spoustu dní, které využil k experimentování se svojí náladou. Teď už přesně věděl, jaké rozpoložení při jaké příležitosti nastavit. Pak už stačilo jen jemně doladovat podle toho, jestli zrovna foukal vítr, či přibýlo lidí kolem. Věřil, že umí jako málokdo ovládat teiríperor, který mu byl hned po narození vsazen do mozku, aby spolu s ním rostla vyvíjel se. Věděl, že přesně tohle si o sobě myslí kdekdo, na sebevědomí mu to ale ubrat nemohlo. Příjemný tok myšlenek byl přerušen rozruchem v okolí. Rozhlédl se. Všichni se dívají do jednoho místa. Tamhle! Klaudie. Stojí na břehu a jednu ruku má příšerně zkrvavenou. No jasně. Árný a jeho dva kumpáni. I kdyby Árný nedržel v ruce zakrvácený nůž, nebylo by pochyb, že to je jeho práce. Už hod-někrát se

tahle banda bavila takto drsným způsobem na cizí účet. Klaudie jim ale povyražení nečekaně překazila. Rozmáchla se a zdravou pěst vrazila Árnému do břicha. Ten se prohnul jako zavírací kudla, neudržel rovnováhu a - za smíchu svých kamarádů - spadl do vody. Určitě musel svůj temperor pořádně nažhavit, aby neztratil glanc a nevybuchl vzteky. Jeden z těch dvou mu, aniž se přestal smát, pomohl z vody, zatímco druhý opatrně projížděl rukama v zakalené vodě a hledal ztracený nůž. • Renda na blízku není, nikdo jiný se s pomocí příliš nehrne. Patrik vstal a vyběhl Klaudii vstříc. Malíček na levé ruce jí držel jen na kousku kůže. Krev vytékající z prstu dopadala v rytmu chůze střídavě na zem a na dívčino stehno.

„Jsou to parchanti! Pojd', pomůžu ti, regela je na Nový Šárce. Da se tam dojít pěšky.“ Vzal ji jemně za paži zdravé ruky a dovedl k její plentě. Od kluků si půjčil Asangin a ránu postříkal, aby zastavil krvácení.

Klaudie přijímala jeho pomoc mlčky. Za jeho asistence se oblékla, a teprve když procházeli přes hráz, zeptala se tiše: „Takových srandičky jsou tu k vidění často?“

„Ne.“ zavrtěl hlavou, „nepamatuju, že by si něco takový-ho troufli před tolika lidma. Ale je to jejich oblíbenej žertík. Příkrást se k nějaký holce a poranit ji. Ty se pak temperor soustředí na znecitlivění bolesti, ale už nestačí na nic jiný-ho. Každá jejich oběť pak vyvádí jak smyslů zbavená. Musela jsi je pořádně zklamat. Žádněj hysterickéj záchvat, žádněj řev. Jak je to vůbec možný?“

„Já tyhle hry znám... i když na vlastní kůži jsem to zažila poprvý. Ale zas tak moc mě to nezaskočilo. Nenechala jsem si zkrátka zkazit náladu.“

„Ale jak to? Vždyť na to tvůj temperor nemohl stačit.“ nechápal Patrik.

„Taky že nestačil. Bolest trochu utišil, ale úplně ne.“

Určitě si teď připadá jako hrdinka, napadlo Patrika. Snaží se chovat skromně, ale uvnitř cítí uspokojení, kterého člověk ani se sebelepším temperorem nedosáhne. Sám tenhle pocit znal ještě z klukovských rvaček. Vlastně se teď díky tomu cítil s Klaudií spřízněnější. Škoda, že jsem si zapomněl korigovat náladu, pomyslel si, mohl jsem si svoje gentlemanství víc užít. Ještě se ale dá ledacos dohnat.

Rozhodl se pocítit na několik zkušebních minut k dívce lásku. Způsob, jakým zatočila s Árným, mu imponoval. Třeba*se to nějak projeví.

Očima klouzal po jejím obličejí. Jasně! Teď ho ten pocit uspokojoval víc než minule. To už by mohlo stát za pokus. Zamilovanost na sebe nechal působit dál, jen ji o něco utlumil. Třeba mě Klaudie skenuje stejným způsobem. Opět se na ni zkoumavě zadíval, ale z jejího výrazu nebyl schopen cokoli vyčíst.

„Renda říkal, že studuješ animoinformatiku.“ poznamenala. Možná se na to Rendy sama zeptala. To by bylo příznivé znamení.

„Jo. V listopadu mi to zase začne. Lepší je užívat si volna. Co děláš ty?“

„Kyberart. Teda zatím se ho jen učím. Ještě bych se jím zdaleka neužívala,“ zasmála se.

Přešli silnici a ocitli se přímo před vchodem do regely.

„A jsme tady,“ oznámil. „Počkám na tebe venku. Dyl než hodinu by to nemělo trvat.“

Díval se, jak mizí za kovovými dveřmi. Pak se usadil pod kvetoucí jírovec, opřel se o jeho kmen a začal si pohvizdovat.

„Nevykašleme se na to?“ zaváhala Klaudie.

„Pojd'. Jinak od nich nebude nikdy pokoj. A aspoň poznáš strejdu.“

To už se blížili k rekonstruovanému paneláku na okraji proseckého sídliště.

„Strejda žije sám. Teta tráví většinu času na stanici v Severním moři.“

„Hm... to je hloupý.“ zabručela dívka a levou rukou si začala rozhýbávat malíček - dokonale obnovený, ale stále ještě trochu ztuhlý.

„Proč?“ pokrčil rameny Patrik.

Klaudie neodpověděla. Vyšli do prvního pátrá, Patrik krátce stiskl tlačítko zvonku a během půlminuty stál ve dveřích postarší muž oblečený do světlé letní košile a legračních strakatých kalhot. V první chvíli zamžoural do šera chodby: „Patrik? Ahoj Patriku, už bych tě skoro nepoznal. Pojďte dál.“

Nechal si představit Klaudii a pak oba usadil do křesel v obývacím pokoji vybaveném nejzákladnějším nábytkem. Přinesl ještě z kuchyňského automatu tři šálky s čajem a přisedl.

„Strejdo, ty pracuješ u spokojenáru, že jo?“ začal Patrik. „Aspoň si pamatuju, že jsi u nich dělal.“ -

„Jo, to je pravda.“ pokýval strýc hlavou. „Ó spokojenost ostatních dbám, jen o tu vlastní se pořádně nestarám.“

Klaudie se na něho zaraženě podívala, ale Patrik se jen zasmál: „Strejdo, ty ses vůbec nezměnil. Neříkej, že tvůj temperor nešlape jako hodinky.“

„Ale jo, to víš, že šlape. Proto taky pracuju. Nic nedělat, mít sice spoustu času, ale temperor omezený jen na základní sadu emocí, to by mě nebavilo. Jenže co by to bylo za život, kdyby si člověk nemohl čas od času postěžovat... i když mu nic nechybí.“ usmál se šibalsky. „Tak co se ti přihodilo? Aspoň předpokládám, že se ti stal nějaký malér, když sis našel cestu ke starému spokojenárovi.“

„Nejde o mě, ale o Klaudii. Na koupališti jí tři vtípalci uřízli jen tak z legrace malíček. Já je trochu znám a vím, že to není poprvý.“

„A máš na to nějaký svědky - kromě tebe samotného?“

„Vždyť ti říkám, že se to stalo na koupališti. Dám ti čísla na pár kluků, který to viděli.“

Strýc jemně uchopil dívčinu ruku. „Tenhle prst to byl? Vida. Plet' má trošku jiný odstín, ale jinak je to k nerozeznání.“ Opět ji pustil a vyčítavě se obrátil na Patrika: „Říkáš, že to není poprvý? Ale až teď jsi mi to přišel říct. Ani ti pořezaní se neozvou. To je kvůli tomu, že jsou regely zdarma. Kdyby lidi museli jejich návštěvy, platit, hned bysme měli v práci jinej šurnec.“

Strýc domudroval a natáhl se pro svůj šálek. Několikrát usrkl a zabručel: „No dobře. My si ty výtečníky najdeme.“

Patrik s Klauidií u strýce zůstali až do večera. Všichni tři mlčky seděli, doladřovali náladu a vychutnávali prosluněné odpoledne zpestřené indickým čajem a vzájemnou přítomností.

Když opustili strýcův panelák, Patrik nabídl Klaudii doprovod domů. Odmítla, ale souhlasila, že by se mohli pozítří opět sejít na Džbánu. Jenže náběh na léto hned druhý den skončil a dešťové provazy odložily schůzku o týden. V dešti není láska tak pěkná. Navíc probíhala kritická dis-kuze s Árným a spol. a Patrik se do ní musel po videofonu několikrát zapojit jako svědek. Dvakrát se alespoň tímto způsobem viděl s Klauidií.

Patrik by se smířil i s delším než týdenním odkladem, ale byla to Klaudie, která zavolala a trvala na tom, že se musejí sejít, ať je počasí jakékoliv.

Dali si sraz v cukrárně na Malostranském náměstí. Sedli si tak, aby měli výhled na ulici, a objednali si

zmrzlinu.

„Musím s tebou mluvit.“ řekla Klaudie. „Zítra odlétám na túru do měsíčních hor. Vracím se až koncem června.“

„Nevadí, budu ti každý den volat.“ sliboval Patrik.

„Je mi to líto, fakt.“

„To nic.“ zabručel Patrik. Nechápal, proč se mu Klaudie tolik omlouvá, a nebylo mu to příjemné. „Včera večer mi strejda volal výsledky kritický diskuze,“ řekl, aby převedl řeč jinam. „Ti tři ze Džbánu jsou už hotový. Árný dostal měsíc a ti zbývající dva po třech týdnech.“

„Měsíc?“ opakovala Klaudie tiše.

„Je to smolař, co?“ zašklebil se Patrik. „Nejdřív jsi ho vykoupala a teď ještě bude mít kvůli tornu čtyři neděle splín.“

Klaudie odložila lžičku a zadívala se z okna. „No, to si užije.“ řekla.

„Bodejť. Mít náladu pořád nastavenou na smutek. Brrr! To bych nechtěl zažít ani minutu.“

„Neblázni. Proč?“ zeptala se Klaudie a téměř neznatelně se pousmála.

Patrik pokrčil rozpačitě rameny: „To je, jako by ses mě ptala, proč chci bejt zdravěj. Chci zůstat veselej a spokoje-nej už jen proto, že jsem normální.“

„Já jsem teď taky smutná... trochu.“

Patrikovi sklouzl zrak na její nedojedenou zmrzlinu. Vybrala si kakaovou. Hořčíku musí mít teď v těle víc než dost. Temperor jí tedy nemohl vysadit. Tak proč je smutná?

„Ty jsi naháč?“ vyhrkl. Nepříjemná nejistota se na chvíli prodrala přes příjemný stav udržovaný temperoreřh. A rozpaky tak silné, až se začervenal. Vždyť přece ví, že není. Jen díky tomu vyhrála nad Árným.

Oddychl si. Teď už ho naháči nezajímali, ale když mu bylo deset nebo jedenáct, neznal větší zábavu než jejich vyhledávání. S klukama tomu říkali hra na detektor. Jakoby nic se loudat uličkami, ale přitom pozorně sledovat všechny kolemjdoucí. Nemá někdo z nich v tváři stopy hněvu, smutku či roz-mrzelosti? Nějaké nejednoznačné posunky či zmatené chování? Určitě je to jeden z těch, co žijí ve vleku všech svých roztodivných pocitů! Jakmile se někdo takový objevil, přiblížili se k němu a pak už jen stačilo, aby někdo z party strčil do .kamaráda a ten - jakoby nerad - vrazil do oběti. Hloupý žert, ale stál za to. V tu chvíli se naháči nechtěně ještě víc odhalili. A byli úžasní. Každý reagoval zcela jedinečně. Někdo se rozčílil, někdo začal nadávat. Jiní sebou polekaně trhli a dělali jakoby nic - jako by svůj temperor používali. Ale nejrozkošnější byli ti, kteří začali běsnit. Patrik od jednoho takového dokonce vyfasoval pohlavek. Hned tím vzrostl jeho respekt v partě. Nyní sek naháčům choval podle hesla Žij a nechej žít. Bylo to snadné. V jeho okolí se žádný nevyskytoval.

„Nejsem.“ zavrtěla hlavou. „Jenom někdy temperor vypínám a zkouším, co to udělá. Baví mě to.“

„Hm... baví,“ zabručel Patrik. „Teď máš temperor taky vypnutej?“ Bylo jasné, že má. Proto se chová tak vlažně. „Vždyť je to k ničemu. My se loučíme, navíc je venku hnusně. Sama sebe dobrovolně trestáš.“

„Netrestám. Mně se to líbí,“ namítla a pustila se opět do zmrzliny. „Líbí se mi krasosmutnit. Jasně, máš pravdu - loučíme se a prší, ale teď jsme spolu. Vlastně je mi příjemně. Zkus si to a uvidíš.“

Zkusit si to... Vždyť ví, jak by to dopadlo. Ještě coby dítě takhle experimentoval. Vypínal a zapínal temperor při různých příležitostech a se zájmem sledoval svoje pocity. Spokojenost se změnila ve zmetek, zašuměný

haraburdím, které zrovna napadlo jeho mozek vytáhnout. Zlost se stala nevypočítatelnou a nepříjemnou i jemu samotnému. A vůbec všechny pocity byly plošší, méně intenzivní, zmatené a nekontrolovatelné. Uměl si představit tu podivnou šed', do které by se propadl, kdyby Klaudii poslechl.

„Měla bys toho nechat. Zbytečně si zkazíš vzpomínky na dnešek,“ řekl a snížil přitom hladinu spokojenosti, aby jeho hlas zněl naléhavěji.

Usmála se a odpověděla: „Dobře. Konec krasosmutnění.“

„Víš, co mě na tom nejvíc odrazuje?“ zeptal se a významně se na ni podíval. „Neměl bych tě tolik rád. Z holýho mozku nikdy takovou zamilovanost nedostaneš.“

„Co ty víš?“ zasmála se a zatvářila se tak tajemně, že leckterý naháč by v tu chvíli jistě pocítil závan žárlivosti.

Přestalo pršet a vítr se umoudřil, a tak šli z cukrárny kus pěšky.

„Proč musíš zítra na Měsíc?“ zeptal se.

„Chci tam. Od třinácti let tam o prázdninách pokaždé zaletím. Procházíš se pustinou, Zemi máš daleko... a najednou se díváš na věci jinak. Problémy nejsou tak velký, když se na ně díváš z žabí perspektivy,“ zasmála se. „Navíc tam jezdí fajn lidi. Chodíme tam na túry. Akorát, že to letos přišlo tak brzo... a nevhod.“

Patrik nereagoval.

„Vypadáš zamlkle.“ poznamenala.

„Promiň, ponořil jsem se příliš hluboko do svých povrchních myšlenek.“

Rozesmála se. „Byl jsi někdy na Měsíci?“

„Co tě napadá,“ odvětil s úsměvem a zavrtěl hlavou nad naivitou takové otázky. „Vždyť já sotva kdy vytáhnul nohy z Prahy.“

„Fakt? To jsi profesionální pecivál, ne?“ popíchla ho Klaudie.

„No a co? Všude chleba o dvou kůrkách. Šťastně se dá žít tady, na Měsíci, kdekoli.“ Stačí důsledně používat tem-peror, napadlo ho, ale raději tuhle poznámku spolkl.

U kamenného zábradlí Karlova mostu ji objal. Intenzivně si užíval její blízkosti. Ještě o něco zvýšil svou zamilovanost. Hned viděl, že se to vyplatí. Takovou slast - i přes svou zručnost při ovládání temperoru - se mu už dlouho nepovedlo navodit. Přitiskl tvář k její a poslouchal dívčin dech. Pak se narovnal a prohlížel si její obličej. Těšil se z jemných rysů a špičatého nosíku a očí, které v tu chvíli na oplátku těkaly po jeho tváři. Dotkl se rty jejích a spustil tím šňůru předlouhých polibků. Ani se už nemusel starat o svoje pocity. I tak se cítil úžasně.

Kráčeli dál mlčky a vstřebávali dojem z předchozích okamžiků. V Husovce Patrik usoudil, že už to stačí, že by byla škoda jen tak jít a mlčet, a tak své omámení ztlumil a vybídl Klaudii, ať mu vypráví o cestách na Měsíc. Očekával, že se tím trefojí do jejího oblíbeného tématu, a nemýlil se. Rozhovořila se o výletech ke kráterům, o legračních sportovních disciplínách a o lidech, kteří se tam - stejně jako ona - rok co rok vrací a kteří jsou o tolik jiní než ty hlavy v oblacích, které potkává na ulicích člověk tady.

„A co já? Taky jsem hlava v oblacích?“ zeptal se pokud

možno neutrálním tónem.

„Jo. Ale já taky. Ale znám lidi, kterým nestačí to, co nám... a líbí se mi to na nich.“

„Však mně taky.“ utrousil lhostejně Patrik a předsevzal si, že na Měsíc už nikdy řeč zavádět nebude.

Dorazili na Staroměstské náměstí. Pohled na orloj jako by Klaudii připomněl, že do odletu na Měsíc zbývají už jen hodiny. Povzdechla, že ještě nezačala balit, opět odmítla doprovod a naposledy se s Patrikem objala. Loučení proběhlo úplně jinak, než očekával. Najednou to bylo rychle odbyté a Klaudie zmizela ve vstupu do metra.

Jsou dny, kdy stačí používat temperor jen pro jemné doladění beztak skvělé nálady, a jsou dny, kdy je nutnou podmínkou k přežití. Po Klaudiině odjezdu se přihlásily ty druhé. Sotva se s ní seznámil, odletěla a k dovršení všeho přišel Medard a přinesl s sebou další dávku podpovítrého počasí. Patrik plnil svůj slib a den co den Klaudii volal a poslouchal její příběhy z vandrování po měsíčním povrchu. Po dvou týdnech už nebylo příliš o čem mluvit, a tak jejich hovory začaly řádnout.

Koncem června se nad Prahou opět objevila modrá obloha. Děšť se rozloučil nádhernou duhou klenoucí se nad Petřinami... a začalo léto. Čas znovu vytáhnout plentu a vydat se na Džbán. Patrik tam dorazil mezi prvními. Nikdo z party se během dne neobjevil, ale i bez nich bylo u vody příjemně. Když si odpoledne prohlížel kůži na břichu, byl sám překvapený, jak moc za těch pár hodin ztmavla. Raději na sebe hodil tričko a kratásky a sluneční lázeň ukončil.

„Nepočkáš na nás?“ ozvalo se za ním, když prošel bránou koupaliště. Otočil se a spatřil Árnýho. Jako pokaždé, i tentokrát s doprovodem. Křoví mu dělali ti dva z minula a nějaký sotva patnáctiletý kluk, kterého Patrik neznal. Na Árným bylo znát, že mu právě vypršel trest. Sebevědomě se doširoka usmíval, divže si nevykloubil sanici.

„Co takhle zajít spolu na kafe?“ Během vteřiny se Patrikovy paže ocitly v surovém sevření. Z každé strany ho pevně skřípl jeden z nich.

„Jděte si, kam chcete, ale mě nechtě bejt!“ naladil se na hněv a vši silou se pokusil je ze sebe setřást.

„No dobrá, nemusíme na kafe.“ zasmál se Árný. „Nám stačí malá procházka!“ Vlekli ho někam pryč od koupaliště. Chvilí sebou cukal, ale nakonec rezignoval a vrátil si dobrou náladu.

Vyvlekli ho nahoru po šáreckém svahu, chvilí se dohadovali, kterým směrem jít dál, aby ho nakonec provlekli hradbou z hlohů, sundali mu tričko a přivázali tenkým špa-gátem k osice.

„Doufám, že se ti procházka líbila.“ zašklebil se Árný. „Teď se budem bavit zase my.“ Sáhl do kapsy a vytáhl svoji ušmudlanou kudlu.

Mělo mě to napadnout hned, pomyslel si Patrik. Okamžitě se vzdal jakékoli kontroly nad svou náladou. Bude rád, když temperor zvládne potlačení bolesti. Okamžitě ho zaplavil prudký proud emocí. Jako kdyby praskl ventil zadržující horkou páru. Cítil šílený strach z toho, co přijde. Co všechno na něj, sakra, chystají? Báł se jich a nenáviděl je. Ale hlavně se báł. Cítil, jak se mu obličej polévá potem.

Čtveřici jeho proměna neunikla.

„Hele, jak zpopělavěl.“ zašklebil se jeden z nich. „Připravuješ se na nejhorší? Dobře děláš!“

Árný si stoupl těsně před něj - tak blízko, že byl cítit jeho dech.

„Teď mi zaplatíš svůj dluh,“ usmál se tak sladce, že měl Patrik co dělat, aby mu do té jeho spokojené tváře neplivl.

„Ubožáku.“ řekl tiše.

„Já mu zacpu hubu.“ nabídl se jeden ze zbývajících trojice. Sežmoulal kapesník a vrazil ho Patrikovi málem až

do krku. Dávivý kašel se stal zdrojem dalšího veselí.

„Tak začnem!“

Prudký švih nožem a Patrikův malíček zapadl do trávy. Další výbuch smíchu. Patrik, stále bojující s nevolnostmi, zavřel oči.

„Čum!“ zařval Árný a ukázal na Patrikovo stehno. „Dívej se hezky sem, nebo ti vypíchnu vobě voci.“

Patrik poslechl. Sledoval nůž, putující po noze a zanechávající za sebou tmavě rudou čáru. Koutkem oka zahlédl dole pod svahem člověka. Kéž by vyšel až sem nahoru. Několika prudkými výdechy se pokusil vyplivnout kapesník, aby mohl zakřičet. Marně. Podíval se pod svah pozorněji, ale nikoho už tam nespapřil.

Jak dlouho to můžou vydržet? S hrůzou si uvědomil, že naposledy jedl ráno. Jestli vysadí temperor, on se bolestí zblázní. Nůž nepřestával jezdit po jeho těle.

Postupně si ho vychutnali všichni čtyři. Tráva kolem stromu byla postříkaná krví, z Patrika visely cáry kůže a oni stále neměli dost. Ke své hrůze si uvědomil, že ho rány začínají pálit. Zatím to ještě nebyla opravdová bolest, ale to se bude už jenom zhoršovat. Kdy konečně přestanou?! Na břiše se mu kus kůže odchlípl. Při pohledu na odhalené maso už žaludek neudržel. Zvratky se hromadily v krku a začaly ho dusit. Ještěže si jeho křečovitého kuckání a vypoulených očí všimli a jeden z nich kapesník štítlivě vyndal a hodil na zem. Na Patrikově hrudi se krev začala míchat se zvratky.

Nůž přešel kolem oka. Co když ho přece jen oslepí, on nebude schopný trefit do regely? Při té představě se celý rozklepal. Musel na něj být velmi žalostný pohled, protože přestali s týráním a zaraženě ho pozorovali. Pak si podle všeho opět namixovali opojnou směs radosti a nenávisti.

„Vidiš, zbyla z tebe sračka. A dopadneš ještě hůř, jestli zas poběžíš za strejdou!“

Viděl, jak se mu pohrdavě smějí. Ale nůž zmizel konečně v kapse. Odvázali ho a on klesl k zemi. Rozloučili se několika kopanci a rychle se ztratili.

Mít pod kontrolou emoce, vyhodnotí situaci a možná začne křičet, aby přivolal pomoc. Teď měl ale strachy hrdlo tak stažené, že z něj vycházelo jen sípání. Přes to všechno pocítil úlevu. Stihne to! Dorazí do regely dřív, než se vyčerpá temperor a on se začne svíjet bolestí. Rychle naškubal trs trávy a utřel si hrud' a břicho. Pak si oblékl tričko a rozběhl

se ze svahu dolů. Cítil, jak se mu kůže při běhu napíná a pálení rytmicky zesiluje. Kdyby nebyl chráněn před bolestí, tak by nebyl schopný ani chůze.

Přeběhl přes hráz a rychle stoupal po schodech vedoucích až na Evropskou třídu. Lidi, které potkával, ho míjeli bez velkého zájmu. Ve městě se občas objevil zkrvavený příznak, spěchající do regely. I když on byl na místní poměry mimořádně zubožený.

Konečně. Dveře se automaticky otevřely a on se ocitl ve vstupní hale. Už dlouho toto místo nenavštívil. Naposledy ještě jako dítě, když si natrhl o zábradlí spánek. Vstoupil do potměšilé místnosti s prázdným bazénkem u protilehlé stěny. Nejdřív sprcha. Konečně ze sebe mohl smýt tu nechutnou směs. Zatímco se myl, mozek regely na něj zaměřil laserové paprsky, rentgenové záření, ultrazvuk. Skoro se mu zdálo, že cítí, jak desítky čidel ohmatávají jeho tělo.

„Vstupte, prosím, do regenerační lázně.“ vyzval ho reproduktor. Bazének se začal napouštět hustou narůžovělou tekutinou. Ulehl do něj/Neslyšně jej pohltilo lepkavé teplo. Byl to překvapivě příjemný pocit. Kolem zraněných míst se vyrojila spousta drobných bublinek. Bavil se pozorováním, jak pod bublinkovým nápořem mizí šrámy na hřbetu ruky... až usnul.

Probudila ho bodavá oblast v obličeji. Jasně, hlavu neměl ponořenou, a bolest způsobená zraněními zesílila. Sáhl po jednom ze šnorchlů připravených v držáku nad bazénkem a celý se položil na měkké dno. Znovu pocítil

bublínkové šimrám. Už aby to bylo. Měl hlad, ale ještě nepříjemněji dotíraly pocity. Cítil ponížení, hořkost, vztek a smutek. Opravdový smutek. Žádné krasosmutnění, se kterým z nudy koketovala Klaudie.

Trvalo ještě hodinu, než se kapalina přestala srážet nad jeho pokožkou a vyhlazovat šrámy. Oddychl si, když konečně mohl vstát. Rychle se osprchoval, hodil na sebe špinavé hadry, ve kterých přišel, a spěchal domů, aby ukonejšil kručící žaludek a rozžýbal netečný temperor.

Domů dorazil s dokonale opraveným tělem, ale v psychickém stavu, o kterém by raději ani nevěděl, že vůbec existuje. Okamžitě se vrhl k vakuospíži. První mu do ruky padlo trojité balení kakaového dezertu. Když dojídal poslední, cítil, že opět začíná ovládat svoje pocity. Nebo si to jen namlouvá? To je jedno. Živiny jsou již na cestě k mozku. A temperoru! Zamířil znovu k vakuospíži. Příliš se nestaral o to, co zní vytahuje. Cpal se, dokud nepocítil vlnu úlevy. Pak již rychle postupoval přes spokojenost a radost až k slasti. Ždímal z temperoru tolik blaha, kolik jenom bylo možné. Musí překrýt vzpomínky na setkání s Árným a jeho kumpány. Potřebuje pocity ještě silnější než prožitý strach. Jeho duševní koupel v rajske náladě přerušil až spánek.

Ráno se probudil stále ještě zasycen včerejším útokem na vakuospíž. Přesto si dopřál snídani stejně vydatnou, jako byla předchozí večeře. Temperor nechal opět pracovat na plné obrátky. Kdyby se nenacpal, dlouho by to nevydrželo. Pak si sedl k oknu a mžoural proti sluníčku. To se ani nestačilo dostat do svého nejvyššího bodu, když pocítil, že temperor ochabuje. Slast se proměnila zpátky v pouhou radost. Sáhl po kandovaném ovoci.

Temperor pracuje, jak má, tak proč mě napadá, že se chovám jako zoufalec? Napadlo ho. Jenže... vždyť vím, co mě čeká. Pár dní si tu ještě budu kazit žaludek a šponovat svou slast. Otupím temperor a zbude mi jen šedivá základní spokojenost a vyhlídka na to, že když se ukázním a přestanu se pokoušet o nejvyšší možnou blaženost, tak se vše během několika týdnů opět spraví.

Hodil nedojedené ovoce do recyklátoru. Nedá se nic dělat. Snížil intenzitu svých pocitů a vyrazil na koupaliště. V kombinaci s hřejícím sluncem a přítomností svého oblíbeného místa dostane z temperoru i tak celkem slušný výsledek.

Tři zbývající dny do návratu Klaudie strávil zcela tradičně. Chodil se slunit a s Árným si hlavu nelámал. Pomstil se a teď mu dá pokoj. Nemýlil se. Dokonce se na Džbánu ani neukázal.

„Ahoj! Tak jsem zpátky.“ Klaudiin obličej z obrazovky videofonu celý zářil. „Přijed' co nejdřív.“

„Tobě se to řekne - co nejdřív. A přitom si klidně bydlíš až někde na pražském zápraží,“ pokusil se o žert.

„Aspoň si taky trochu zacestuješ,“ zasmála se. „Za půl hodiny tě tu čekám.“

Ne že by její přání bylo nereálné. Ale Patrik se nějak na hostivařském sídlišti zamotal a nakonec byl rád, když stanul před elektronickým okem bytu Klaudiiných rodičů jen s dvacetiminutovým zpožděním.

Z výletu se Klaudie vrátila pobledlá, ale nanejvýš spokojená. Trochu neobratně - jak ještě nebyla zvyklá na pozemskou gravitaci - mu skočila kolem krku a po chvíli tulení ho usadila na gauč a s úlevou těžce dopadla vedle něj.

„Bylo to tam ještě lepší než kdykoli předtím.“ libovala si. „A to navíc ke konci kluci vymysleli, že bysme v hale mohli zkusit košíkovou. Koš pověsili skoro tři metry nad zem. Nevěřil bys, co jsme si přitom užili legrace.“ Zvedla se z gauče, popadla ho za ruku a táhla do vedlejšího pokoje. „Natočila jsem tam čtyři holofilm. Pojď, pustím ti je.“

Díval se na postavičky ve skafandrech vystupující legračním krokem na nějaký zaprášený kopec, pak zase pokoušející se o jakousi ranní rozcvičku a nepřišel ani o rozesmáté hráče basketbalu snažící se o dribling s vysoko vyskakujícím míčem.

Teprve na konci druhého filmu se Klaudie dostatečně vypovídala a začala se zajímat, jak přečkal celou tu dobu Patrik. Vlastně měl taky co vyprávět. Rozhovořil se o tom, jak jej napadl Árný se svou partou. Nevzrušené

vykládal o provazech, roubíku a noži a podrobně popsal, jak ho všichni čtyři postupně zohavovali. Jen tu ostudnou příhodu se zvratky vynechal.

„Nevěřila bys mi, ale já jsem se fakt bál. Ale vynahradilo mi to to zdřímnutí v regele.“ zasmál se na závěr.

„To je mi fakt líto... vlastně za to můžu já.“ řekla Klaudie.

„Vždyť o nic nejde,“ mávl rukou Patrik. „Už je to všechno za mnou.“ Všiml si, že Klaudiina tvář zbledla a ústa se mírně třásla.

„Máš vypnutej temperor, . co?“ pravil vyčítavě. „Neblázni, zbytečně sama sebe stresuješ.“

Zavrtěla hlavou a řekla: „Už přes tejden ho nezapínám.“

„Z tebe se stal naháč?“ zeptal se bez okolků.

„Nevím... možná,“ pokrčila rameny. „Na Měsíc nás letělo dvanáct a z toho bylo osm naháčů. Moc fajn lidi. Takoví... zajímaví. Měli spoustu nápadů a tak. Nakonec jsem zkusila vydržet celý den bez temperoru, pak druhý... vlastně mi vůbec nechyběl.“

„To bych rád věděl, co bys dělala na mém místě, když mě ti pitomci strouhali.“

„To je něco jinýho. Já nejsem fanatik. V tvém případě by se bez něj člověk neobešel.“

Ne, jestli si to nerozmyslí, tak nemá smysl pokračovat, pomyslel si Patrik a ze zamilovanosti, jejíž hladinu nastavil hned, jak vyrazil z domova, přepnul do rozzlobenosti. Nedalo se nic dělat. Holka, která se nechává vláčet pocity, by argumenty bez správného emocionálního náboje těžko chápala.

„Nezahrávej si.“ zvýšil hlas. „Já moc dobře vím, kam to vede. Chodil jsem s holkou, která se zdála bejt normální. Používala temperor jako všichni ostatní. Jednou jsme zašli s celou partou na oběd do restaurace a jí spadnul talíř s polívkou tía zem. Jenom to. A ona začala hrozně vyvádět. Křičela jak pominutá, pobíhala kolem stolů a stahovala z nich ubrusy... Museli jsme ji chytit a aspoň čtvrt hodiny utěšovat. Pak se jí všichni smáli, že má moc levnej temperor a i na mě se dívali skrz prsty. A to já nemám zapotřebí.“

„Takže jsi ji nechal?“

„Jo. A do žádnýho novýho vztahu jsem se raději nehrnul... než jsem potkal tebe.“

„No dobře. Ale co to má společnýho s naháčema?“

„Vždyť jsem ti to už řek. Zažil jsem, jak se chová člověk bez temperoru. A bohatě mi to stačilo.“

„Tak to vůbec není.“ zaprotestovala Klaudie. „Vždyť ona ho používala.“

„Jo. Jenže v tu chvíli to bylo stejný, jako by žádný neměla.“

„Já o takovejch případech vím. Ale ty nemají s naháčema nic společnýho. Na emoce tvojí tehdejší holky prostě temperor nestačil. Jen je tlumil a dusil jako poklička na hrnci. Až to jednou prasklo. Ale naháčů se to netýká. Ty jsi to překroutil.“

„Já vím, co říkám. Nestojím o to, aby si ze mě dělali všichni dobrej den kvůli tomu, že chodím s naháčskou holkou.“ řekl co nejdůrazněji.

Stalo se to, co se beztak dalo očekávat. Klaudie ztratila sebekontrolu. Zrudla v obličeji, mluvila silným, hrubším hlasem: „Když nestojíš, tak nestojíš. Vybral sis sám. A zbytečně se nevztekej. Stejně bys to bez temperoru ani nedokázal, ty chudáku. Kvůli tvejm hezkejším očím ze sebe nebudu dělat leklou rybu... jako jsi ty!“

Domluvila... a už nebylo o čem diskutovat. Mohl ji upozornit, že je to ona, kdo se vzteká. Mohl se jí zeptat, proč si s ním vůbec něco začínala, když se jí tolik líbí naháči. Mohl

se jí dál pokoušet přesvědčit. Ale už nebylo proč. Přepnul se z hněvu do pohodové nálady. Stála proti němu a nezdálo se, že by čekala, že ještě něco řekne. Asi ne.

Rychle se rozloučil a zmizel za dveřmi. Sbíhal ze schodů, jako by se chtěl dostat co nejrychleji pryč z toho místa. Měl dobrou náladu, ale nebylo to ono. Z předchozího hněvu mu stále bouchalo srdce a myšlenky se pořád motaly jen kolem Klaudie. Je leklá ryba. Je špatnej, protože nechce klesnout v očích ostatních. Bez temperoru to nedokáže... Zpomalil. Kde to slyšel? Bojujte proti nepřítelům jejich vlastními zbraněmi. Proč ne? Protože Klaudie se stejně nedozví, že prohrála? Čert to vem.

Vypnul temperor. Tak či tak by pořádně nezabral, dokud by se neuklidnilo celé tělo. Změť pocitů podobná té při mučení v Šárce. Ne! Raději si to nepřipomínat. Překonal úvodní nápor a začal v tom neuspořádaném víru rozeznávat jednotlivé emoce. Vztek... ano, vztek, i bez temperoru. Rozmrzelost... zklamání. Sám by tolik nepříjemných pocitů nevymyslel, ani kdyby se snažil... zapnout rychle temperor, vždyť to bolí... smutek... hořkost... lítost. Zastavil se pod schody, kousek od venkovních dveří. Lítost, že už ji nevidí. Neměl to tak rychle vzdát. Teď už je po všem. Už ji nevidí. Ledaže by... Přinejhorším ho vyhodí. Ale on odkráčí středem. Temperor ho ochrání.

Otočil se a pomalu stoupal po schodech zpátky. Jsi blázen, říkalo mu něco uvnitř. Blížil se ke dveřím, které se za ním před chvílí zaklaply. Cítil, že nemá velkou šanci. V Klaudiine „Měj se!“ zněla lhostejnost. Ale již byl rozhodnutý. Nárazy větru zdvihaly prach z ulice a vrhaly ho proti chodcům.

„Nic lepšího jsem si na sebe už vzít nemohla,“ hudrovála Klaudie a prohlížela si šedý nános na svém obvykle bílém tričku.

„Všechno zlý je k něčemu dobrý,“ zasmál se Patrik. „Díky tomu prachu vypadáš opálenější. Po tom půlměsíci na Měsíci ti to neuškodí.“

„Měla jsem chuť tě shodit ze schodů, když ses včera vrátil,“ řekla najednou. On sám by tohle téma nenačal. Nevadilo mu, na to měl příliš dobře vyladěnou spokojenost, ale nevěděl, jak rychle se s ním srovná ona.

„Vážně jsi to chtěla udělat?“

„Jen v prvním okamžiku. Navíc ses tvářil tak zkroušeně, že mi to všechno přišlo líto.“

„Myslíš, že bys mě fakt shodila, kdybys byla našťvanější?“

„Máš strach, že bych tě jednou mohla ve vzteku podríznout?“ zasmála se. Pak zvážněla: „Nevím, jestli se to může stát. Tolik zkušeností s naháčstvím nemám. Ale snad ne. Dřív lidi temperor neměli a taky se navzájem nepomlátili.“

„No bodejť.“ zabručel, „co by se mlátili, když neměli regely.“

Zatvářila se šibalsky. „Jestli se bojíš smrti, tak si se mnou raději nic nezačínej. Třeba jsem nevyzpytatelnější, než si sama myslím.“

„Já se nebojím ničeho.“ ušklíbl se. „A když, tak si dám tabulku čokolády.“

„Já vím - hořčík.“ oplatila mu přátelsky úšklebek.

Na Džbánu je čekalo nepříjemné překvapení. Vchod byl zamčený, nikde ani noha.

„To se dalo čekat. Trochu se oteplilo, ale pořád to není žádná sláva. Na to, aby otevřeli, to nestačí.“ rozhodil rukama Patrik.

„Nebejt toho větru, tak je krásně. Pojd', dostaneme se tam přes plot a zaplaveme si.“

„Neblázní. Po těch dvou týdnech na Měsíci musíš bejt ještě zesláblá.“

„Něva, jen se trochu smočíme.“

Takový nápad ho rozhodně nemohl nadchnout. Ale slíbil si, že bude brát na její naháčství ohled. Aspoň zpočátku, než zjistí, co to obnáší. A stejně by tam vlezla, ať by se na to tvářil jakkoliv.

Shodili ze sebe šaty a vstoupili do vody. Blízko břehu byla teplá. Pak ale Patrika objal ledový chlad.

„Plávej! Chyt' si mě.“ zavolala na něj.

„Chytej se sama!“ Měl chuť udělat na ni dlouhý nos, ale dva centimetry nad hladinou by to nevyniklo.

„Dělej! Dřív se ve filmech páry vždycky honily.“

To určitě. Nemysli, že se nechám vyhecovat. „Tohle je voda, ne film.“ řekl a bez rozpaku si dál čubičkoval. Chvilí plavali spolu a vymýšleli jeden na druhého finty. Pak ji to přestalo bavit a mohutnými kraulovými tempy se vzdálila. On se obrátil na záda a znakem se pomalu posunoval po hladině. Chvilími plaval poslepu, aby se bránil slunci, které zrovna našlo díru v oblacích.

„Patri... Patriku!“ Zastavil se a podíval po Klaudii. Viděl,

jak zoufale hrabe rukama kolem sebe, aby se vůbec udržela nad hladinou. Okamžitě k ní vyrazil. Klaudie přestala volat a snažila se plavat směrem k němu. Sakra. Proč k němu?! Břeh je opticky dál, ale do vody se svažuje jen pozvolna. Kdyby měla chladnou hlavu, plavala by ke břehu. Ve chladné vodě ji musela chytnout křeč a ona se k němu stejně nedostane.

„Ke břehu, plávej ke břehu!“ volal, ale vítr mu bral slova od úst.

Křečovitými pohyby se dál snažila dostat k němu. Již rozeznával její bolestí stažený obličej. Pak zmizela pod hladinou. A on plaval tak zoufale pomalu.

Konečně se dostal k místu, kde ji viděl naposledy. Najít její tělo se mu povedlo hned na první pokus. Chytil ji za vlasy a táhl ke břehu. Že ji nepřemluvil, aby zůstali na břehu. Proč ho nenapadlo, že v tak studené vodě se to může stát?

Rychle! Musí ji dostat do regely. Natáhl na sebe džíny a košili. Ani tak mu nepřestávaly drkotat zuby. Chvatně nasoukal dívku do jejích šatů, popadl ji pod pažemi a táhl k východu. Pořád se třásl zimou a to mu bralo sílu. Proč si jen s sebou nevzal komunikátor? Mohl by teď snadno přivolat pomoc. Konečně se dostal až k plotu. Bože, jak se jen přes něj dostat? Pokusil se nehybné tělo vzepřít, ale neudržel je. Znovu! Dostal Klaudii na úroveň své hlavy. Celý zrudl, bojoval o každý centimetr. Povedlo se/Tělo viselo zavěšené přes horní okraj plechového plotu. Stačilo nadzdvihnout její nohy a tělo s žuchnutím dopadlo na chodník na druhé straně. Těžce dosedl na trávník, opřel se o plot a ruce nechal bezvládně viset. Pocit zoufalství se prožíral i skrz temperorovou clonu. Záleží na každé vteřině, a on sedí a není schopný dostat dlaně ani kousek nad zem.

Když ze sebe aspoň trochu setřásl únavu, vyškrabal se přes plot, popadl Klaudii za ruce a vlekl po chodníku. Paty se odíraly o asfalt a zanechávaly za sebou krvavé cestičky. Ze šatů zbývaly jen rozedrané cáry, odhalující stále větší část dívčiny opálené kůže. Připadalo mu, že cesta do schodů trvá celý den. Nevhlídne počasí džbánské údolí vylihnulo. Nikdo, koho by mohl požádat o pomoc. Až nahoře na ulici od něj Klaudii převzala dvojice hochů. Udýchaně za nimi klopýtal. Za čtvrt hodiny stáli před regelou. Samotnému by mu to trvalo čtyřikrát víc.

Posadil Klaudii pod sprchu, sedl si vedle a čekal. Proud vody smýval z její kůže prach a sraženou krev. Uplynulo několik dlouhých minut. Už by se měla ozvat výzva ke vstupu do bazénku. Nic. Vložil obličej do dlaní. Copak už ani regela Klaudii nepomůže? Vyvlekl ji zpod sprchy a položil do bazénku. Ale neobjevila se ani kapka regenerační tekutiny. Čidla pod sprchou nenašla žijící bytost. Konec.

Vysíleně se svalil vedle bazénku na záda. Potlačení nemilosrdné reality zafungovalo i skrz zapnutý temperor a vymazalo mu z hlavy téměř všechny myšlenky. Zůstaly jen dvě. Do konce života už ani vteřinu bez temperoru. A již nikdy žádný další vztah.